



บทที่ 5

## สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัย เรื่องการศึกษาสภาพและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ตามคำรายงานของครู ผู้ปกครอง และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร กรอบกลุ่มสาระสำคัญดังนี้คือ วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะความสำคัญ

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาทางวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาข้อคิดเห็นในวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของครู ผู้ปกครองและนักเรียน
3. เปรียบเทียบข้อคิดเห็นในวิธีแก้ปัญหาทางวินัยระหว่างครู ผู้ปกครองและนักเรียน

### วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2528 จำนวน 359 คน ผู้ปกครองของนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 398 คน และนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 403 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 1,165 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มธรรมดาจากโรงเรียน 3 ประเภท คือ โรงเรียนหญิง โรงเรียนชาย และโรงเรียนสหศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดแรกแบบสอบถามครู ชุดที่สองแบบสอบถามผู้ปกครอง และนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ชุดแรกถามเกี่ยวกับสภาพและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน และชุดที่สองถามเกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหาทางวินัย โดยแบ่งปัญหาเป็น 3 หมวด คือ หมวดระเบียบการแต่งกายมี 11 ปัญหา หมวดระเบียบความประพฤติมี 14 ปัญหา และหมวดระเบียบในชั้นเรียนมี 13 ปัญหา

#### การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปมอบให้ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยปกครอง และอาจารย์ผู้ได้รับมอบหมาย เพื่อนำแบบสอบถามไปแจกตามกลุ่มตัวอย่าง และนำกลับมาด้วยตนเอง แล้วนำแบบสอบถามมาคัดเลือกเฉพาะฉบับที่ถูกต้องสมบูรณ์มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และทำการยอด
2. สภาพปัญหาทางวินัยของนักเรียน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{x}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับปัญหา แต่ละปัญหาที่ครูพบในโรงเรียน
3. วิธีแก้ปัญหาวินัยวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละของจำนวนครู ผู้ปกครอง และนักเรียนตามข้อคิดเห็นที่รายงานมาเกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหาแต่ละเรื่อง
4. เปรียบเทียบข้อคิดเห็นในวิธีแก้ปัญหาระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน โดยการทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (Chi-Square) เป็นรายปัญหา

## สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แยกกล่าวเป็น 4 ตอนดังนี้

### ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ครู เพศหญิงร้อยละ 56.82 เพศชายร้อยละ 43.18 อายุต่ำกว่า 26 ปีร้อยละ 19.50 ระหว่าง 26 - 40 ปีร้อยละ 67.97 ตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 12.53 ; สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 39.27 มัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 35.38 และสอนทั้งสองระดับร้อยละ 25.35 ; ประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี ร้อยละ 21.45, 6 - 10 ปีร้อยละ 45.13 และมากกว่า 10 ปีขึ้นไปร้อยละ 33.42 กล่าวโดยสรุปครูที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 26 - 40 ปี สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่าตอนปลาย และมีประสบการณ์การเป็นครู 6 - 10 ปีมากกว่า 10 ปี และ 1 - 5 ปี

1.2 ผู้ปกครอง เพศหญิงร้อยละ 52.76 เพศชายร้อยละ 47.24 ; อายุต่ำกว่า 26 ปีร้อยละ 39.70, ระหว่าง 26 - 40 ปีร้อยละ 26.38 และตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไปร้อยละ 33.92 กล่าวโดยสรุปผู้ปกครองมีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุต่ำกว่า 26 ปี และสูงกว่า 40 ปีมีมากกว่าช่วงอายุ 26 - 40 ปี

1.3 นักเรียน โรงเรียนหญิง 50 คน โรงเรียนชาย 81 คน โรงเรียนสหศึกษามีนักเรียนหญิงร้อยละ 49.8 นักเรียนชายร้อยละ 50.2 รวมทั้งสิ้นเพศหญิงร้อยละ 46.08, เพศชายร้อยละ 53.92 ; ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 58.33 และมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 41.67

### ตอนที่ 2 สภาพปัญหาทางวินัยของนักเรียน

การวิจัยพบว่าสภาพทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามคำรายงานของครู มีดังนี้

#### 2.1 หมวดระเบียบการแต่งกาย

ปัญหาที่ไม่ค่อยพบในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทคือเรื่องใช้เครื่องสำอาง

หรือสิ่งปลอมปนเพื่อเสริมสวย เครื่องแต่งกายไม่ครบ และเรื่องไว้เล็บ เกลือบเล็บ ; ปัญหาที่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท คือเรื่องใส่ถุงเท้า รองเท้า ที่แบบหรือสีผิดระเบียบ และเรื่องสวมเครื่องประดับมาเรียน ; ปัญหาที่ไม่พบในโรงเรียนหญิง แต่พบในโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษานาน ๆ ครั้งคือเรื่องใส่กางเกงหรือกระโปรง ซึ่งแบบหรือสีผิดระเบียบ ; ปัญหาที่ไม่พบในโรงเรียนหญิงแต่พบในโรงเรียนชายนาน ๆ ครั้ง และไม่ค่อยพบในโรงเรียนสหศึกษาคือเรื่องใส่เข็มขัดผิดระเบียบ ; ปัญหาที่โรงเรียนหญิงพบบาน ๆ ครั้ง แต่โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาพบบ่อย ๆ คือ เรื่องไว้ผมยาว เกินกว่าโรงเรียนกำหนด หรือคัดผม ไว้หนวค ; ปัญหาที่โรงเรียนหญิงไม่ค่อยพบ แต่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาคือ เรื่องใส่เสื้อผิดจากที่โรงเรียนกำหนด และเรื่องปล่อยชายเสื้อนอกกางเกงหรือกระโปรง สำหรับปัญหาที่พบในระดับมากที่สุดไม่มีในโรงเรียนทุกประเภท

## 2.2 หมวดระเบียบความประพฤติ

ปัญหาที่ไม่ค่อยพบในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท คือเรื่องลักขโมย ; ปัญหาที่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท คือเรื่องซึบเขียนผนัง โต๊ะ อาคาร หรือทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนและสาธารณสมบัติ ; ปัญหาที่ไม่พบในโรงเรียนหญิงแต่โรงเรียนชายและสหศึกษาพบบาน ๆ ครั้ง คือเรื่องสูบบุหรี่ ; ปัญหาที่โรงเรียนหญิงและโรงเรียนชายไม่ค่อยพบ แต่โรงเรียนสหศึกษาพบบาน ๆ ครั้ง คือเรื่องเที่ยวเร่ร่อนในที่สาธารณสถาน ; ปัญหาที่ไม่ค่อยพบในโรงเรียนหญิง แต่โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาพบบาน ๆ ครั้ง คือเรื่องทะเลาะวิวาทไม่ใช้อาวุธ และหนีเรียนหรือขาดเรียนโดยไม่มีเหตุอันควร ปัญหาที่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนหญิง แต่โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาพบบ่อยคือเรื่องมาเรียนสาย ; ปัญหาที่ไม่พบในโรงเรียนหญิง และไม่ค่อยพบในโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาคือ เรื่องเล่นการพนัน เสพของมีนเมา สูบกัญชาหรือสิ่งเสพติด ทะเลาะวิวาทใช้อาวุธ ยกพวกตีกัน และเรื่องพกพาอาวุธ

## 2.3 หมวดระเบียบในชั้นเรียน

ปัญหาที่ไม่ค่อยพบในโรงเรียนหญิง แต่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาคือ เรื่องขาดเรียนระหว่างชั่วโมงและไม่มีสัมมาคารวะต่อครู ; ปัญหาที่ไม่ค่อยพบในโรงเรียนหญิงและโรงเรียนชาย แต่พบบาน ๆ ครั้งในโรงเรียนสหศึกษา

คือเรื่องแอบรับประทานขนมในชั้นเรียน ; ปัญหาที่พบในโรงเรียนหญิง และโรงเรียนชายนาน ๆ ครั้ง และพบในโรงเรียนสหศึกษาบ่อย ๆ คือเรื่องไม่ส่งการบ้าน ; ปัญหาที่พบนาน ๆ ครั้งในโรงเรียนหญิง และพบบ่อย ๆ ในโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษา คือเรื่องคุยกันขณะครูสอนและเรื่องลอกการบ้าน และสำหรับปัญหาที่พบนาน ๆ ครั้งในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทคือเรื่องเข้าห้องเรียนสาย กลับในชั้น นั่งเหม่อ ส่งเสียงดังก่อความรำคาญ นำวิชาอื่นมาทำขณะครูสอน กล่าวคำหยามหรือคำสบถ และเรื่องไม่ร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

### ตอนที่ 3 วิธีแก้ปัญหาดังกล่าวของนักเรียน

3.1 หมวดระเบียบการแต่งกาย ส่วนใหญ่ครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา เห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท ส่วนโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธีทำโทษทางกาย ผู้ปกครองเห็นด้วยในระดับปานกลางสำหรับวิธีทำโทษทางวาจา และผู้ปกครองโรงเรียนชายเห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ เรื่องเครื่องแต่งกายไม่ครบ การใช้เข็มขัดและถุงเท้า รองเท้าผิดระเบียบไม่มีผู้ปกครองเห็นด้วยกับการเชิญมาพบ และสำหรับโรงเรียนสหศึกษาผู้ปกครองเห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธีตีคะแนน และสำหรับนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ระดับปานกลาง วิธีตีคะแนนเชิญผู้ปกครองมาพบ และวิธีทำโทษทางกายเห็นด้วยเป็นส่วนน้อย

3.2 หมวดระเบียบความประพฤติ ครูส่วนน้อยเห็นด้วยกับวิธีตีคะแนนทำโทษทางวาจา ภาคทัณฑ์ ทำทัณฑ์บน พักการเรียน มีเพียงปัญหาเรื่องมาเรียนสายที่ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา สำหรับวิธีการให้ออกมีเห็นด้วยส่วนน้อย และมักจะอยู่ในปัญหาที่เป็นความผิดครั้งที่ 4 สำหรับผู้ปกครองเห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธีตีคะแนนทำโทษทางวาจา ให้ออก ทำทัณฑ์บน ส่วนวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบเห็นด้วยน้อย ยกเว้นปัญหาบางเรื่องเห็นด้วยระดับปานกลาง เล่นการพนัน สูบบุหรี่ เสพของมีนเมา สุขุมชู้ชาหรือสิ่งเสพผิด ทะเลาะวิวาทใช้อาวุธ ยกพวกตีกัน หนีเรียนหรือขาดเรียนโดยไม่มีเหตุอันควร เที่ยวเร่ร่อนในที่สาธารณะสถาน ซึ่งเป็นความผิดครั้งที่ 2 และเรื่องมาสายครั้งที่ 4 ส่วนเรื่องลักขโมยครั้งที่ 2 ผู้ปกครองเห็นด้วยเป็นส่วนมากกับวิธีทำโทษทางกาย สำหรับนักเรียนส่วนน้อยเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาเชิญผู้ปกครองมาพบ ภาคทัณฑ์ ทำทัณฑ์บน ให้ออก

และวิธีคัดข้อออก สำหรับเรื่องมาสายเห็นด้วยในระดับมากในการทำโทษทางวาจา

3.3 หมวดระเบียบในชั้นเรียน ครูส่วนน้อยเห็นด้วยกับวิธีตักคะแนน ทำโทษทางกาย และเชิญผู้ปกครองมาพบ ส่วนวิธีที่เห็นด้วยค่อนข้างมาก ก็วิธีทำโทษทางวาจาโดยเฉพาะปัญหาการหลับในชั้นเรียนและนั่งเหม่อ ผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาในระดับปานกลาง และเห็นด้วยน้อยในวิธีตักคะแนนความประพฤติ เชิญผู้ปกครองมาพบ และการทำโทษทางกาย ที่เห็นด้วยปานกลางในวิธีทำโทษทางกาย ได้แก่ เรื่อง ขาดเรียนระหว่างชั่วโมง ไม่ส่งการบ้าน ถูกคำหยามหรือคำสบถ ส่งเสียงก่อกวนความรำคาญ สำหรับนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาในระดับปานกลาง และเห็นด้วยเป็นส่วนน้อยกับวิธี ตักคะแนนความประพฤติ ทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครองมาพบ

วิธีแก้ปัญหาดังกล่าวทางวินัยของนักเรียนตามข้อคิดเห็นที่ครูรายงานมาส่วนมาก เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาโดยเฉพาะปัญหาหมวดระเบียบการแต่งกายและหมวดระเบียบในชั้นเรียน ส่วนปัญหาหมวดระเบียบความประพฤติเห็นด้วยเป็นส่วนน้อย สำหรับวิธีการอื่นๆ ที่ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนเห็นด้วยน้อย ได้แก่ วิธีตักคะแนน เชิญผู้ปกครองมาพบ ทำโทษทางกาย ภาคทัณฑ์ พักการเรียน ให้ออก และคัดข้อออก ซึ่งระดับที่เห็นด้วยมีตั้งแต่ น้อยจนถึงปานกลางในปัญหาดังเรื่อง ยกเว้นวิธีส่งฝ่ายแนะแนวและวางเฉย มีน้อยจนไม่สามารถสรุป เป็นความเห็นของส่วนใหญ่ได้ในทุกประเด็นของปัญหาในทุกหมวด

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบข้อคิดเห็นในวิธีแก้ปัญหาระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียน

#### สมมติฐานการวิจัย

1. ข้อคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวแตกต่างจากครู และผู้ปกครอง
2. ข้อคิดเห็นของครู เกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวไม่แตกต่างจากผู้ปกครอง

#### ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

4.1 โรงเรียนหญิง วิธีแก้ปัญหาดังกล่าวทางวินัยของนักเรียน ตามข้อคิดเห็น

ของครู ผู้ปกครอง และนักเรียนส่วนมากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยส่วนใหญ่ มีความแตกต่างระหว่างข้อคิดเห็นของครู และผู้ปกครอง ข้อคิดเห็นของครูและนักเรียน ข้อคิดเห็นของผู้ปกครองและนักเรียน ยกเว้นหมวดระเบียบการแต่งกาย วิธีแก้ปัญหาวาง วินัยของนักเรียนตามข้อคิดเห็นของผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และหมวดระเบียบในชั้นเรียน วิธีแก้ปัญหาคตามข้อคิดเห็นของครูและนักเรียน และ ตามข้อคิดเห็นของผู้ปกครองและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4.2 โรงเรียนชาย วิธีแก้ปัญหาวางวินัยของนักเรียนตามข้อคิดเห็น ของครู ผู้ปกครอง และนักเรียนในหมวดระเบียบการแต่งกาย และการจัดระเบียบความ ประพฤติ ส่วนมากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่ส่วนใหญ่มีความแตกต่าง ระหว่างข้อคิดเห็นของครูและผู้ปกครอง ครูและนักเรียน ผู้ปกครองและนักเรียน ยกเว้น ข้อคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองและนักเรียนในหมวดระเบียบการแต่งกาย และข้อคิดเห็นของ ครูและผู้ปกครองในหมวดระเบียบความประพฤติที่ส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 สำหรับหมวดระเบียบในชั้นเรียนวิธีแก้ปัญหาวางวินัยของนักเรียนตามข้อคิดเห็น ของครู ผู้ปกครอง และนักเรียนส่วนมากไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4.3 โรงเรียนสหศึกษา วิธีแก้ปัญหาวางวินัยของนักเรียนตามข้อคิดเห็น ของครู ผู้ปกครอง และนักเรียนส่วนมากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ระหว่าง ข้อคิดเห็นของครูกับผู้ปกครอง ข้อคิดเห็นของครูกับนักเรียน และข้อคิดเห็นของผู้ปกครอง กับนักเรียน ส่วนมากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นหมวดระเบียบการ แต่งกายและระเบียบในชั้นเรียน ข้อคิดเห็นของผู้ปกครองและนักเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

### อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยสภาพปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร สภาพปัญหาอยู่ในระดับตั้งแต่ไม่พบปัญหา ถึงพบปัญหามั้ยๆ ไม่มีปัญหาใดที่อยู่ในระดับมากที่สุด และโดยเฉลี่ยปัญหาอยู่ในระดับไม่ค่อยพบปัญหา ถึงพบ ปัญหาหลายๆครั้ง และพบว่าสภาพที่เป็นปัญหาทางวินัยหมวดระเบียบการแต่งกาย โรงเรียนชาย

สูงกว่าโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิง ตามลำดับซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ โจนส์ (Jones 1954: 781-832) ที่พบว่าเด็กชายวัยรุ่นจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่า เด็กหญิงวัยรุ่น ส่วนหวัหวัระเบียบความประพฤติ การวิจัยพบว่าสภาพปัญหาส่วนใหญ่ใน โรงเรียนหญิงมีระดับต่ำกว่าโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517: 163) ที่พบว่านักเรียนหญิงมีวินัยทางสังคม มากกว่านักเรียนชาย แต่ต่างจากผลการวิจัยของ อุดุลย์ คนยัง (2513: 61) ที่พบว่า ความประพฤติของนักเรียนโรงเรียนสหศึกษาคือว่าโรงเรียนที่จัดสอนเฉพาะเพศใดเพศหนึ่ง นอกจากนี้เรื่องการยกพวกตีกัน ผลการวิจัยพบว่าระดับปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนชายเท่ากับ โรงเรียนสหศึกษา ซึ่งต่างจากที่ อุดุลย์ คนยัง วิจัยไว้ และพบว่าการยกพวกตีกันส่วนใหญ่ จะเป็นนักเรียนมาจากโรงเรียนชาย และสำหรับหวัหวัระเบียบในชั้นเรียน โดยเฉพาะ ปัญหาเรื่องไม่ส่งการบ้าน ลอกการบ้าน และเรื่องนำวิชาอื่นมาทำหวัหวัระครูสอน ซึ่งเป็นปัญหา ที่เกี่ยวข้องกับความรักหวัหวัระของงานที่ได้รับมอบหมาย ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาส่วนใหญ่ โรงเรียนหญิงอยู่ในระดับต่ำกว่าโรงเรียนชาย และในโรงเรียนสหศึกษา ตามลำดับ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ควรรสุภา (2516: 85) ที่พบว่านักเรียนหญิงมีความรู้สึก รักหวัหวัระของมากกว่านักเรียนชาย

อย่างไรก็ตามปัญหาบางเรื่อง โดยเฉพาะปัญหาในหวัหวัระเบียบความประพฤติ เช่นเรื่อง ลักขโมย สูบกัญชาหรือสิ่งเสพติด ทะเลาะวิวาทใช้อาวุธ และเรื่องยกพวกตีกัน เป็นต้น ผลการวิจัยพบว่าอยู่ในระดับที่ไม่ค่อยพบปัญหาทั้งในโรงเรียนชาย และโรงเรียน สหศึกษา ส่วนโรงเรียนหญิงไม่พบว่าเป็นปัญหานั้น เป็นที่น่าสังเกตุว่าแม้ว่าปัญหาจะอยู่ในระดับ ต่ำและไม่มีปัญหาใดถึงระดับมากที่สุดก็ตาม แต่ปัญหาเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาที่ค่อนข้างร้ายแรง การพบปัญหาแม้เพียงครั้งเดียวก็ถือได้ว่าเป็นเรื่องน่าวิตก ควรให้ความสนใจ เพราะแต่ละปัญหาล้วนเป็นปัญหาที่อาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมในอนาคตได้ทั้งสิ้น จึงเป็น การสมควรที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุม ดูแล และแก้ปัญหา จะต้องรับดำเนินการสอดคล้อง ดูแล และถ้าพบปัญหาแม้เพียงครั้งเดียวก็ต้องรับแก้ไขโดยด่วน และสำหรับปัญหาในหวัหวัระ เบียบวินัยในชั้นเรียน ผู้ที่จะแก้ปัญหาได้โดยตรงก็คือครู ถ้าครูมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน และสร้างบรรยากาศที่ดีให้ห้องเรียนได้แล้วพฤติกรรมที่เป็นปัญหาย่อมลดลง และหายไป ในที่สุด ดังที่ เดวิส (Davis 1977: 653-A) ได้ทำการวิจัยพบว่าพฤติกรรมทางอารมณ์



และสังคมของผู้สอน มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้เรียน และสรุปว่านอกจากความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของผู้สอนที่มีต่อนักเรียนแล้ว หลักสูตรการศึกษาแบบที่ให้เสรีภาพแก่ผู้เรียน และบรรยากาศของห้องเรียนแบบเปิด ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปลูกฝังพฤติกรรมที่พึงงามใต้อันักเรียน

2. การวิจัยพบว่าวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ตามข้อคิดเห็นของครูผู้ปกครอง และนักเรียน มีดังนี้

### 2.1 ทมาดระเบียบการแต่งกาย

2.1.1 ครู โรงเรียนหญิง ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจารองลงมาคือวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ ตักคะแนนความประพฤติ และทำโทษทางกายตามลำดับ สำหรับความผิดครั้งที่ 1 2-3 และ 4 วิธีแก้ปัญหาคือทำโทษทางวาจา เชิญผู้ปกครองมาพบ และภาคทัณฑ์ ตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นคล้ายกันคือเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ทำโทษทางกาย และตักคะแนนความประพฤติ ตามลำดับ ส่วนความผิดครั้งที่ 1 เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ครั้งที่ 2 เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกาย และตักคะแนนความประพฤติ ครั้งที่ 3 เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ และทำโทษทางกาย และครั้งที่ 4 เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ และภาคทัณฑ์

2.1.2 ผู้ปกครอง โรงเรียนหญิง ผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ตักคะแนนความประพฤติ ทำโทษทางกาย และวิธีแนะนำ ตามลำดับ ส่วนความผิดครั้งที่ 1 เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ครั้งที่ 2 เห็นด้วยกับวิธีตักคะแนน ครั้งที่ 3 เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ และทบทวนโทษทางกาย ครั้งที่ 4 เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ และภาคทัณฑ์ สำหรับผู้ปกครองโรงเรียนชาย และสหศึกษามีลำดับความเห็นเหมือนครู ยกเว้นลำดับความผิดครั้งที่ 2 ผู้ปกครองโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีตักคะแนน ทำโทษทางกาย และทำโทษทางวาจา ตามลำดับ และครั้งที่ ๕ เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ และทำโทษทางกาย

2.1.3 นักเรียน นักเรียนโรงเรียนหญิงมีความเห็นในวิธีแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางวาจา ตัดคะแนน และเชิญผู้ปกครองมาพบ ตามลำดับ ส่วนวิธีแก้ปัญหาดตามลำดับความถี่เหมือนผู้ปกครอง และสำหรับโรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษานักเรียนมีความเห็นคล้ายผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นลำดับความถี่ครั้งที่ 2 นักเรียนโรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีที่ตัดคะแนนก่อนทำโทษทางกาย และครั้งที่ 3 เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกายก่อนเชิญผู้ปกครอง ส่วนโรงเรียนสหศึกษานักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกายก่อนเชิญผู้ปกครองมาพบ ในความถี่ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 มีความเห็นเช่นเดียวกับครู

## 2.2 ทมากระเบียบความประพฤติ

2.2.1 ครู ครูในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาในความถี่ครั้งที่ 1 โดยวิธีทำโทษทางวาจา และเชิญผู้ปกครองมาพบ ครั้งที่ 2 เชิญผู้ปกครองมาพบและทำโทษทางกาย ครั้งที่ 3 ครูโรงเรียนหญิงและโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีทำทัณฑ์บน ส่วนโรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบมากกว่าวิธีทำทัณฑ์บน และสำหรับครั้งที่ 4 ครูโรงเรียนหญิงเห็นด้วยกับวิธีพักการเรียน และวิธีทำทัณฑ์บน โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีให้ออก พักการเรียน ภาคทัณฑ์ ทำทัณฑ์บนตามลำดับ

2.2.2 ผู้ปกครอง วิธีแก้ปัญหาลำดับส่วนใหญ่ในความถี่ครั้งที่ 1 2 3 และ 4 ผู้ปกครองในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา เชิญผู้ปกครองมาพบ ภาคทัณฑ์ ให้ออก-พักการเรียน ตามลำดับ แต่ผู้ปกครองโรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกายมากกว่าวิธีทำโทษทางวาจาในความถี่ครั้งที่ 1

2.2.3 นักเรียน วิธีแก้ปัญหาลำดับส่วนใหญ่ในความถี่ครั้งที่ 1 2 3 และ 4 นักเรียนในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา-ทางกาย เชิญผู้ปกครองมาพบ ทำทัณฑ์บน พักการเรียน-ให้ออก ตามลำดับ และสำหรับโรงเรียนชายนักเรียนมีความเห็นในวิธีแก้ปัญหาลำดับความถี่ครั้งที่ 4 ส่วนใหญ่ คือวิธีพักการเรียน

### 2.3 หมวดระเบียบในชั้นเรียน

2.3.1 ครู เห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาตามลำดับดังนี้ คือครูโรงเรียนหญิง เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือวิธีตักคะแนน และทำโทษทางกาย ครูโรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ทำโทษทางกาย และตักคะแนนตามลำดับ ครูโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ ทำโทษทางกาย และตักคะแนนตามลำดับ ส่วนความผิดครั้งที่ 1,2 ครูโรงเรียนหญิงเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ครั้งที่ 3,4 เชิญผู้ปกครองมาพบ ครูโรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครอง และภาคทัณฑ์ ตามลำดับ ความผิดครั้งที่ 1 2 3 และ 4 และสำหรับครูโรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครองมาพบ ทำโทษทางวาจา และเชิญผู้ปกครอง-ภาคทัณฑ์-ทำทัณฑ์บน ตามลำดับความผิดครั้งที่ 1 2 3 และ 4

2.3.2 ผู้ปกครอง โรงเรียนหญิงผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ตักคะแนน ทำโทษทางกายตามลำดับ ส่วนโรงเรียนชายและสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ทำโทษทางกาย และตักคะแนนตามลำดับ สำหรับความผิดครั้งที่ 1 ถึง 4 ผู้ปกครองมีความเห็นดังนี้ โรงเรียนหญิงเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ตักคะแนน เชิญผู้ปกครองมาพบ และภาคทัณฑ์ โรงเรียนชายเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครองมาพบ และภาคทัณฑ์ โรงเรียนสหศึกษาเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกาย-ตักคะแนน เชิญผู้ปกครองมาพบ ทำโทษทางวาจา และเชิญผู้ปกครอง-ทำโทษทางกาย-ทำทัณฑ์บน

2.3.3 นักเรียน ปัญหาส่วนใหญ่ที่นักเรียนในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท เห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ตักคะแนน และทำโทษทางกายตามลำดับ ส่วนลำดับความผิดครั้งที่ 1 ถึง 4 โรงเรียนหญิง และโรงเรียนชายนักเรียนมีความเห็นคล้ายกันคือ เห็นด้วยกับวิธี ทำโทษทางวาจา ตักคะแนน เชิญผู้ปกครอง-ทำโทษทางกาย และภาคทัณฑ์ ตามลำดับความผิด ส่วนโรงเรียนสหศึกษา นักเรียนเห็นด้วยกับวิธี ตักคะแนน-ทำโทษทางกาย ทำโทษทางกาย-เชิญผู้ปกครอง ทำโทษทางวาจา และเชิญผู้ปกครอง ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวทางวินัยของนักเรียนโดยส่วนรวมตามข้อคิดเห็นของครู ผู้ปกครอง และนักเรียน แล้วพบว่าส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการลงโทษมากกว่าการไม่ลงโทษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นรินทร์ อิมเพิ่มพูล (2523 : 63) ศุภสิทธิ์ ลังกา (2525 : 34) และกอริสัน (1959 : 153-156) ที่พบว่าวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการลงโทษมีมากกว่าการไม่ลงโทษ และส่วนมากครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ซึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเป็นครูหญิงมากกว่าครูชาย จากการวิจัยของศุภสิทธิ์ ลังกา (2525 : 57) พบว่า ครูเพศหญิงส่วนใหญ่ใช้วิธีลงโทษทางวาจามากกว่าครูชาย และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับ การแก้ปัญหาดังกล่าวโดยวิธี แนะแนว ไม่อยู่ในระดับมากเท่าที่ควร ทั้งที่ปัจจุบันโรงเรียนต่างๆมีครูแนะแนวประจำอยู่เกือบทุกโรงเรียน อาจเป็นเพราะปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่ต้องการวิธีแก้ไขเฉพาะหน้า วิธีการลงโทษจึงยังคงนำมาใช้บ่อยมาก ซึ่งอาจเป็นด้วยเหตุผลของความคุ้นเคยในวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีการลงโทษ และอาจเป็นเพราะผู้ลงโทษมีเหตุผลเพื่อต้องการให้เด็กเป็นคนดีในสังคม มากกว่าที่จะลงโทษด้วยความเคียดแค้นหรือชิงชัง หรือเพื่อประชดประชัน (ศุภสิทธิ์ ลังกา 2525 : 62-63)

เป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้ปกครองส่วนน้อยเห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบ ทั้งนี้ อาจเนื่องด้วยปัจจุบันผู้ปกครองต้องทำงานนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ ไม่สะดวกต่อการมาติดต่อกับทางโรงเรียน จึงไม่ค่อยเห็นด้วยกับวิธีนี้ อย่างไรก็ตามเมื่อเป็นปัญหาที่ค่อนข้างร้ายแรง ผู้ปกครองก็เห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครองมาพบมากกว่าวิธีทำโทษทางวาจา หรือวิธีทำโทษทางกาย ทั้งนี้อาจเห็นว่าเป็นวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวที่มีประสิทธิภาพมากกว่าก็เป็นได้ ดังที่ มาร์เบิล (1968 : 2124) ได้ศึกษาพบว่าการระงับปัญหาทางวินัยของนักเรียนด้วยการลงโทษทางกาย มีประสิทธิภาพน้อยกว่าการแก้ปัญหาร่วมกัน

3. การเปรียบเทียบข้อคิดเห็นของครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ในวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าว ผลการวิจัยพบว่า ข้อคิดเห็นส่วนใหญ่แตกต่างกันคือ

3.1 หมวดระเบียบการแต่งกาย โรงเรียนหญิงและสหศึกษาส่วนใหญ่ข้อคิดเห็นของครูต่างจากผู้ปกครอง และครูต่างจากนักเรียน แต่ผู้ปกครองและนักเรียนมีข้อคิดเห็นไม่ต่างกัน ส่วนมากครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ผู้ปกครองและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาและวิธีตีคตะแนน สำหรับโรงเรียนชายข้อคิดเห็นไม่ต่างกันหลายปัญหา

ส่วนที่ต่างกัน เป็นข้อคิดเห็นระหว่างครูกับผู้ปกครอง ครูกับนักเรียน คือครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจาและทางกาย นักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกาย และทางวาจา

**3.2 ทรรศนะเปรียบเทียบความประพฤติ** โรงเรียนหญิงส่วนใหญ่ข้อคิดเห็นของครู-ผู้ปกครอง นักเรียนไม่แตกต่างกัน โรงเรียนชายและโรงเรียนสหศึกษาส่วนใหญ่ข้อคิดเห็นต่างกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง ครูกับนักเรียน โดยครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครอง และพักการเรียน ผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีเชิญผู้ปกครอง ตักคะแนนพักการเรียน และให้ออก นักเรียนเห็นด้วยกับวิธี ตักคะแนน ทำโทษทางกาย เชิญผู้ปกครอง พักการเรียน และให้ออก

**3.3 ทรรศนะเปรียบเทียบในชั้นเรียน** ส่วนใหญ่โรงเรียนหญิงและโรงเรียนชายข้อคิดเห็นในวิธีแก้ปัญหาระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักเรียนไม่ต่างกัน ส่วนโรงเรียนสหศึกษาข้อคิดเห็นต่างกันเป็นส่วนมาก โดยครูเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ผู้ปกครองเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา ตักคะแนนความประพฤติ และวิธีทำโทษทางกาย ส่วนนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีทำโทษทางวาจา และวิธีทำโทษทางกาย

การที่ข้อคิดเห็นของครูต่างจากผู้ปกครองอาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างครู และผู้ปกครองส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุต่างกัน ประกอบกับผู้ปกครองมองปัญหาทางวินัยของนักเรียนต่างไปจากที่ครูมอง โดยปกติครูมักตัดสินปัญหาโดยเที่ยงธรรม และมองสภาพปัญหาเป็นกลางกับนักเรียนทุกคน ขณะที่ผู้ปกครองมีความรัก ห่วงใย และขณะเดียวกันก็มุ่งหวังในตัวนักเรียนมาก เมื่อนักเรียนทำผิด จึงเห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาที่รุนแรงกว่า โดยเฉพาะความผิดครั้งที่ 4 ในปัญหาหมวดระเบียบความประพฤติ

**ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง**

1. ก่อนลงโทษควรควรค้นหาสาเหตุของพฤติกรรมให้แน่ชัดก่อน และพยายามนำวิธีการแนะแนวมาใช้ในการแก้ปัญหา ควรใช้วิธีลงโทษเป็นวิธีสุดท้าย และเมื่อจำเป็นต้องลงโทษ ควรลงโทษอย่างระมัดระวังสุ่มรอบคอบ คำนึงถึงสภาพของเด็ก เพื่อไม่ให้เกิด

ผลเสียต่อนักเรียนในภายหลัง และควรให้นักเรียนได้ยอมรับความผิดก่อนการลงโทษ  
 ต้านักเรียนไม่ยอมรับว่าเราผิด การลงโทษก็ไร้ความหมาย เพราะเขาอาจเกิดอคติเพิ่มขึ้นอีก

2. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางกฎระเบียบ โดยเฉพาะระเบียบในชั้นเรียน  
 เพราะเมื่อเขาได้มีส่วนร่วมในการรับผิดชอบ เขาย่อมเห็นคุณค่าและพยายามรักษากฎด้วย  
 ตนเอง

3. ครูควรสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน เพื่อลดปัญหาการ违纪วินัยในชั้นเรียน  
 เพราะเมื่ออยู่ในชั้นเรียนที่ปัญหาเกิดขึ้นเนื่องจากตัวครูเอง

4. บุคคลที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับนักเรียน โดยเฉพาะบิดา มารดา ผู้ปกครอง  
 ครู ควรทำตนเป็นผู้รักษาระเบียบวินัยให้เป็นอย่างกับนักเรียน เพราะตัวอย่างที่ดีมีค่า  
 เหนือคำสอนใดๆ

#### ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

จากผลการวิจัยพบว่าครูส่วนมากเห็นด้วยกับวิธีแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางวาจา  
 จึงน่าจะมีการวิจัยต่อไปว่าจะใช้วิธีทำโทษทางวาจาย่างไรจึงจะมีประสิทธิภาพในการแก้  
 ปัญหาทางวินัยของนักเรียน และปัญหาทางวินัยเรื่องใดสามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีทำโทษทางวาจา

ศูนย์วิทยทรัพยากร  
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย